

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9Co/247/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2216208331
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Bibiána Ťažiarová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2216208331.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Bibiána Ťažiarová a sudcov: JUDr. Zlatica Javorová a JUDr. Gabriela Brišková v právnej veci žalobcu: O. O., nar. X.X.XXXX, bytom C. Q. č. XX, zastúpeného splnomocnencom: Advokátska kancelária JUDr. Cimrák s.r.o., IČO: 36 868 876, so sídlom Nitra, Štefánikova 7, proti žalovanej: E. K. I., nar. XX.X.XXXX, bytom A. I., R. C. XXXX/XX, t.č. W., C., F. č. XX/XX, zastúpenej AK: JUDr. Gejza Sidó, so sídlom Dunajská Streda, Malá č. 13, o určenie neúčinnosti právneho úkonu, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 5C/162/2016-297 zo dňa 30. apríla 2019, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovanej **p r i z n á v a** voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudok súd prvej inštancie I. výrokom žalobu zamietol, II. výrokom priznal žalovanej nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %, III. výrokom rozhodol, že o náhrade trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku v samostatnom uznesení.
2. Rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou § 42a ods. 1, 2, § 42b ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka aj s poukazom na procesné ust. § 255 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku.
3. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, že rozsudkom okresného súdu č. k. 12C/189/2011 zo dňa 18.3.2013 v spojení s opravným uznesením č. k. zo dňa 4.7.2015 bolo zrušené podielové spoluvlastníctvo O. B. a žalobcu k nehnuteľnosti vedenej na LV číslo XXXX pre katastrálne územie A. I. a to štvorizbový byt číslo XX vo vchode číslo XX na X. podlaží obytného domu číslo súpisné XXX na parcela registra „C“, zastavanej plochy a na dvoria číslo 1880/94 o výmere 219 m², parcela číslo 1880/95 vo výmere 216 m² a parcela číslo 1880/96 o výmere 218 m² s podielom na spoločných častiach a zariadeniach domu a spoluvlastnícky podiel k pozemku 418/10000, s tým, že uvedenú nehnuteľnosť prikázal do výlučného vlastníctva O. B. za náhradu v sume 14.633,33 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku (nadobudol právoplatnosť dňa 21.5.2013 a vykonateľnosť dňa 25.5.2013). Dňa 9.7.2013 podal veriteľ návrh na vykonanie exekúcie u súdneho exekútora Mgr. Tomáša Mamráka (sp. zn. Ex 36/2013) následne vedená á u súdneho exekútora JUDr. Tomáša Vranoviča (sp. zn. Ex 485/2015). Dňa 4.6.2013 previedla dlžníčka nehnuteľnosť na žalovanú, ktorú poznala zo spoločného schodišťa, kde bývali aj jej rodičia a ako kolegyňu na pracovisku na benzínovej pumpe v Štvrtku na Ostrove (vklad vlastníckeho práva povolený dňa 28.6.2013 pod V 3314/13). V článku IV. kúpnej zmluvy zo dňa 4.6.2013 uzavretej medzi žalovanou a predávajúcou O. B. bola dojednaná kúpna cena vo výške 33.500,- Eur (úhrada na účet kupujúcej najneskôr do 31.7.2013). Podľa potvrdenia o prevzatí zálohy zo dňa 3.5.2013 vyplatila žalovaná zálohu 3.500,- Eur v hotovosti, dňa 28.6.2013 v hotovosti

10.000,- Eur, dňa 28.6.2013 v hotovosti 3.500,- Eur, dňa 28.8.2013 preúčtovala sumu 16.000,- Eur na účet predávajúcej. Podľa spisu Okresného úradu katastrálny odbor Dunajská Streda č. D 8726/16 žalovaná predmetný byt následne odpredala zmluvou o prevode vlastníctva k bytu zo dňa 2.12.2016 na manželov W. za dojednanú kúpnu cenu 48.000,- Eur (vklad vlastníckeho práva vykonaný dňa 12.1.2017 pod č. V 8726/2016). Podľa potvrdenia zo dňa 2.3.2017 má žalovaná s účinnosťou od 23.1.2017 prihlásený pobyt vo C., na ulici F. č. XX/XX. Zmluvou o poskytnutí podpory uzavretej medzi žalovanou a Štátnym fondom rozvoja bývania zo dňa 11.12.2003 pod číslom 5 201/4344/2003 bol poskytnutý úver vo výške 700.000,- Sk, ktoré sa zaviazala žalovaná splácať v počte splátok 359 vo výške 2.803,-Sk. Za účelom zabezpečenia pohľadávky bol vykonaný vklad vlastníckeho práva ku dňu 31.10.2011 na nehnuteľnosť vo vlastníctve žalovanej vedené na liste vlastníctva číslo XXXX katastrálneho územia A. I. na byt číslo X na X. poschodí R. C. číslo XXXX/XX (vklad záložného práva č. V 5411/2011). Dňa 5.9.2012 žalovaná dojednaná zmenu splátkového kalendára za účelom úhrady celého dlhu najneskôr do 15.2.2013. Dňa 30.8.2013 podal Štátny fond rozvoja bývania žiadosť na Správu katastra Dunajská Streda o výmaz záložného práva zavkladovanej pod číslom V 5411/2011. Dňa 2.7. 2013 bol podaný návrh na vklad záložného práva na nehnuteľnosť vo vlastníctve žalovanej vedený na liste vlastníctva číslo XXXX katastrálne územie A. I., ako presun záložnej zmluvy na uvedenú nehnuteľnosť, keď dňom 3.7.2013 bola spísaná nová záložná zmluva na nehnuteľnosť vedenú na LV č.XXXX, kat. územie A. I., v súvislosti s úverovou zmluvou číslo 201/4344/2003. Vklad záložného práva bol realizovaný pod číslom V 4056/13. Dňom 21.11.2016 žalovaná požiadala o predčasné splatenie úveru pod číslo 201/4344/2003, keď veriteľ Štátny fond rozvoja bývania dňom 14.12.2016 oznámil ukončenie zmluvného vzťahu a dňom 14.12.2016 podal žiadosť o výmaz záložného práva na liste vlastníctva číslo XXXX, bývalej Správy katastra Dunajská streda. Zmluvou o nájme bytu uzavretej dňa 14.6.2013 medzi prenajímateľom Ing. O. I. a nájomníkmi W. C. a O. B. s účinnosťou od 1.7.2013 žalovaná spolu so svojím druhom prenajímali byt číslo XX nachádzajúci sa v A. I. na U. ulici číslo XXX/XX za dohodnuté nájomné 400,- Eur mesačne. Nájomné bolo uhrádzané platbami od 6.8.2013 vkladom na účet prenajímateľa, ktoré zdokladovala až do 3.1.2014, keď následne uzavrela novú nájomnú zmluvu s prenajímateľom Mgr. H. a manželkou, ktorý byt dlžníčka prenajímala už výlučne sama s účinnosťou od 24.4.2014, byt č. XXX na X. nadzemnom podlaží polyfunkčného bytového domu č.s. XXXX, na R. ul. v A. I., za dohodnuté nájomné 300,- Eur mesačne, ktoré uhrádzala v hotovosti naproti podpisu od 5.5.2014 až do 18.4.2017. Žiadosťou o špeciálne spôsoby podávania a dodávania zásielok O. B. požiadala o poštový priečinok dňom 2.12.2015 za poplatok 15,- Eur, keď jej bol pridelený priečinok pod číslom 240.

4. Prvoinštančný súd právne uzavrel, že dospel k záveru, že tvrdenia žalobcu pre úspešnú odporovateľnosť právneho úkonu neboli splnené, a to dlžníka ukrátiť veriteľa, ako aj vedomosť tretej osoby o úmysle dlžníka zbavovať sa majetku s úmyslom ukrátiť veriteľa. Jedným z predpokladov úspešného odporovania právneho úkonu je splnenie zákonom stanovenej doby, do ktorej môže veriteľ odporovať právneho úkonu a to úkony urobené v posledných troch rokoch, v ktorej lehote musí byť žaloba podaná na súde, nakoľko ide o prekluzívnu lehotu. Lehota v trvaní troch rokov sa počíta a plynie odo dňa, kedy bol urobený dotknutý právny úkon. V prípade prevodu práva k nehnuteľnosti dlžníka, ktoré sa zapisujú do katastra nehnuteľností, začína trojročná lehota na uplynutie práva odporovať právnym úkonom dlžníka plynúť dňom nasledujúcim po dni, ku ktorému vznikli právne účinky vkladu práva do katastra nehnuteľností (R 41/2001). V tomto prípade bol vklad povolený dňa 28.6.2013 a žaloba bola podaná dňa 25.5.2016, teda ešte v lehote troch rokov od zavkladovania kúpnej zmluvy, ktorou dlžník previedol nehnuteľnosť na žalovanú. Žaloba tak bola podaná včas. Nebolo sporné, že O. B. v lehote neuhradila žalobcovi sumu 14.633,33 Eur priznanú mu rozsudkom okresného súdu č. k. 12C/189/2011 zo dňa 18.3.2013, hoci nehnuteľnosť odpredala dňa 4.6.2013 za kúpnu cenu 33.500,- Eur kúpnu zmluvou zavkladovanou Správou katastra Dunajská Streda dňa 28.6.2013 pod č. V - 3314/13 v prospech žalovanej. Jedná sa o scudzovací právny úkon predávajúcej - dlžníčky žalobcu, ktorým sa zbavila nehnuteľnosti, z ktorej by si mohol veriteľ uspokojiť pohľadávku, ak by k takémuto právneho úkonu nedošlo. Platí, že právne úkony dlžníka ukracujú pohľadávku veriteľa najmä vtedy, ak vedú k zmenšeniu majetku dlžníka a ak vzniknuté zmenšenie majetku súčasne má za následok, že veriteľ nemôže dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z majetku dlžníka. Odpredajom nehnuteľnosti došlo k zmenšeniu majetku dlžníka, čo malo za následok že veriteľ nemohol dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky, keď dlžník výťažok z predaja nehnuteľnosti použil na úhradu iných dlhov, a finančnú hotovosť, ktorej výška bola suma poukázaná kupujúcou na účet dlžníčky, vybrala ešte skôr ako mohol byť tento účet zablokovaný v rámci exekučného konania. Žalobcovi neostala žiadna iná možnosť vymoženia pohľadávky z majetku dlžníčky. Veriteľ sa nemohol po tomto právnom úkone uspokojiť svoju pohľadávku z iného majetku dlžníčky, pretože neostal žiaden iný majetok. Svedkyňa

dôkazy tvrdené o úhradách iných dlhov nepredložila ani takýto návrh zo strán sporu nevzišiel. Preto mal okresný súd za to, že aj keď mala dlhy, nenastalo v dôsledku takzvaného ekvivalentného právneho úkonu k zmenšeniu jej majetku a na uspokojenie pohľadávky, mohol slúžiť majetok dlžníka, hoci sa zmenila štruktúra jeho aktív, v rovnakej hodnote, ako keby k týmto právnym úkonom nedošlo. Samotné zmenšenie majetku dlžníka, hoci v dôsledku zmluvy nevýhodné pre veriteľa, nie je samo osebe dôvodom pre vyhlásenie jej neúčinnosti, ak je takto zmenšený majetok dlžníka postačujúci na uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky veriteľa. K ukráteniu veriteľa smerujú predovšetkým bezodplatné scudzovacie zmluvy, ako sú darovacia zmluva alebo zmluva, ktoré sú evidentne inak výhodné pre dlžníka a ich účelom je zbaviť sa majetku za každú cenu len, aby sa dlžník vyhol exekúcii. O ukracujúci právny úkon v zmysle ustanovenia § 42a Občianskeho zákonníka nejde vtedy, ak dlžník dostal za prevedené veci, práce alebo iné majetkové hodnoty od nadobúdateľa skutočne ich obvyklú cenu alebo mu bola inak poskytnutá primeraná náhrada (Rc 30/2009). Rozhodným okamihom pre posúdenie či náležitosti prevodu dlžníkovej veci, práva alebo iných majetkových hodnôt je jeho účinnosť, v prípade nehnuteľností zapísaných do katastra nehnuteľností je ním deň, ku ktorému nastali účinky vkladu práva do katastra nehnuteľností. Predmetná nehnuteľnosť, štvorizbový byt, bol ocenený znaleckým posudkom číslo 6/2012 Ing. Juraja Nedbala (v konaní sp. zn. 12C/189/2011) a stanovená všeobecná hodnota nehnuteľnosti mu 43.900,- Eur (vrátane podielu na pozemku a podiel na spoločných častiach a zariadeniach domu) z toho hodnota bytu sumou 41.437,33 Eur a pozemky sumou 552,62 Eur. Predávajúca dlžníčka odpredala predmetný byt žalovanej za dohodnutú kúpnu cenu 33.500 Eur, teda o 7.400 Eur menej ako bola všeobecná hodnota predmetného bytu stanovená v posudku, za ktorý bolo možné byt predat', čo neznamena, že sa aj dal za tú cenu predat'. Obdobný štvorizbový byt na adrese námestie SNP v A. I. s úžitkovou plochou 81 m² bol v ponuke realitnej kancelárie v hodnote 52.000 Eur, ktorý bol po rekonštrukcii. Predmetný byt odkúpený žalovanou bol bez rekonštrukcie od tej doby, čo bol užívaný pôvodným vlastníkom. Žalovaná byt zrekonštruovala a po piatich rokoch odpredala za kúpnu cenu 48.000 Eur, čo je o 4.000,- Eur menej ako bol ponúkaný v roku 2013 obdobný zrekonštruovaný byt v tejto lokalite. Potom je rozdiel na stanovenej všeobecnej cene nehnuteľnosti v rámci vyporiadania podielového spoluvlastníctva a ceny zrekonštruovaného bytu len 5.000,- Eur. Znalec v danom konaní konštatoval, že sú neporovnateľné hodnoty bytov, ktorý bol predmetom sporu, a s bytom zrekonštruovaným, ktorý bol na predaj o 15 mesiacov skôr než vypracovaný znalecký posudok, keď o ponúkanom byte nemal žiadne presnejšie informácie. Rovnako konštatoval, že hodnota bytu určená v ponuke nemusela byť konečnou predajnou cenou. V danom prípade išlo o byt na okraji mesta, úplne vzdialeného od centra mesta, sídlisko s vysokou hustotou obyvateľov, keď za obdobie od roku 2011 do decembra 2012 došlo k poklesu cien nehnuteľností. V rámci prenesenia záložného práva na odkúpenú nehnuteľnosť žalovanou Štátnym fondom rozvoja bývanía, ako veriteľ v predmetnej záložnej zmluve vyhotovenej dňa 3.7.2013 bola konštatovaná celková hodnota zakladaných nehnuteľností v sume 40.559,53 Eur, tým možno konštatovať, že všeobecná hodnota predmetného bytu v rozhodnom čase sa pohybovala v rozmedzí od 40.500,- Eur do 43.000,- Eur. Predávajúca scudzila byt za dohodnutú kúpnu cenu nižšiu najmenej o 6.500,- Eur až 8.000,- Eur. Výťažok z predaja nehnuteľnosti predstavoval dvojnásobok sumy, ktorú mala vyplatiť vydražiteľovi (zrejme mal na mysli veriteľovi, pozn. odvolacieho súdu). Peniaze v časti boli poukázané na účet predávajúcej, preto nebolo možné konštatovať, že dlžníčka mala úmysel zbaviť sa nehnuteľnosti za neprimeranú cenu tak, aby nedosiahla výťažok, ktorý by postačoval na uspokojenie dlhu veriteľa. Plnenie, ktoré predávajúca stratila, na strane druhej nadobudla iné plnenie rovnocennej povahy, pričom v rokoch 2011 až 2012 došlo k poklesu cien nehnuteľností, čo je zrejme aj z hodnoty stanovenej Štátnym fondom rozvoja bývanía, pri uzavretí novej záložnej zmluvy a zaťažení predmetnej nehnuteľnosti, už o 3.000,- Eur nižšia.

5. Ďalším predpokladom úspešného odporovania právneho úkonu je subjektívna stránka osôb, na ktoré dlžník previedol svoj majetok s úmyslom ukrátiť svojho veriteľa. Ide o osoby, ktoré mali z odporovateľného právneho úkonu dlžníka prospech. V danom prípade sa jedná o žalovanú, s ktorou predávajúca priamo dojednala odporovateľný právny úkon. Musí byť preukázaný úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa, pričom dôkazné bremeno spočíva na žalobcovi, ktorý musí nielen tvrdiť, ale dokázať úmysel dlžníka, ale i nadobúdateľa, druhej strany právneho úkonu o tomto úmysle vedela. V konaní okresný súd zistil, že žalovaná poznala dlžníčku v čase, keď sa nasťahovala do bytu oproti bytu rodičov predávajúcej v roku 1994, keď mala 18 rokov a predávajúca O. B. mala 14 rokov. Žalovaná v byte mala bývať len pár mesiacov, čo nikto nerozporoval, v byte ostal bývať jej otec a brat, ktorých chodila navštevovať. S predávajúcou sa stretla opäť až na pracovisku vo Štvrtku na Ostrove koncom roku 2009, kde pracovala ešte začiatkom roku 2010 asi tri mesiace. Ďalšie náhodné stretnutie malo byť v roku 2013 v nákupnom centre, kde pri rozhovore s ňou, sa zdôverila pani B., že si hľadá byt, potom čo svoj

dvojizbový byt odpredala, ktorá jej mala ponúknuť možnosť odkúpiť byt. Žalovaná mala k dispozícii na kúpu predmetného bytu len výťažok z predaja svojho bytu 34.500,- Eur. Svedkyňa poprela, že by žalovaná mala vedomosť o jej finančnej situácii, o prebiehajúcom spore medzi ňou a spoluvlastníkom bytu. Kúpna zmluva uzavretá medzi dlžníčkou a žalovanou bol platným právnym úkonom, keďže dlžníčka po prevode bytu dňom 14.6.2013 uzavrela nájomnú zmluvu a byt ku koncu mesiaca jún 2013 vypratala. Podľa predložených dokladov o platbách nájomného 400,- Eur platila na účet prenajímateľa, o čom svedčili príkazy na úhradu vo C. banke a.s., z čoho je zrejmé, že predmetný byt najneskôr v mesiaci jún 2013 opustila. Žalovaná v sporom byte bývala do marca 2017, keď ho odpredala, uhradila zostatok na úvere od Štátneho fondu rozvoja bývania k januáru 2017, čím súčasne došlo k zrušeniu záložného práva, ktoré bolo prenesené na predmetný byt po odkúpení bytu žalovanou. Žalobca spochybnil úmysel predávajúcej byt opustiť, keď na poštových schránkach obytného domu, k predmetnému bytu, ostali uvedené generálie predávajúcej. O. B. mala v oboch prípadoch uzavretú nájomnú zmluvu len na dobu určitú, preto súhlas vlastníka bytu sa vyžadoval pri prihlásení sa k trvalému pobytu na adrese nájmu. Je pravdou, že svedkyňa až od roku 2015 vedela zdokladovať prenájom poštového priečinku na doručovanie pošty, táto skutočnosť v súvislosti s vykonanými dôkazmi o skutočnom úmysle byt predať, že nešlo o zastretý úkon, nebolo pochýb, že vypísané meno na poštovej schránke, prislúchajúce k prevedenému bytu na žalovanú, sám osebe nedokazoval, že predávajúca v predmetnom byte skutočne aj bývala. Listinné dôkazy predložené predávajúcou, nájomné zmluvy, platby za nájomné potvrdili skutočnosť, že v predmetnom byte sa najneskôr od júla 2013 už nezdržiavala. Zmena trvalého bydliska, prehlásenie sa na adresu vlastníka nehnuteľnosti môže byť realizovaná len so súhlasom vlastníka, čo v prípade predávajúcej, ktorá užívala následne byty len formou nájmu, jej nebolo umožnené. Z trvalého bydliska sa neodhlásila, keď nemala kam, táto skutočnosť však podľa produkovaných dôkazov neznamena, že v sporom byte aj skutočne bývala. Nepreukázala sa domnienka žalobcu o úmysle predávajúcej predať byt pod cenu s úmyslom byt užívať na určitý čas. Žiaden z vykonaných dôkazov nepreukázal skutočnosť tvrdenú žalobcom o vedomosti žalovanej, že v čase uzavretia kúpnej zmluvy o úmysle predávajúcej (dlžníčky) ukrátiť týmto právnym úkonom žalobcu ako veriteľa.

6. Tvrdenie žalobcu o vedomí žalovanej o dlhu predávajúcej voči žalobcovi, najskôr pri uzatváraní kúpnej zmluvy o prevode nehnuteľnosti v roku 2013, keď advokátka, ktorá zmluvu spísala svoju povinnosť splnila a tým informovala najneskôr pri podpísaní kúpnej zmluvy žalovanú o možnosti odporovať právny úkon. Žalovaná nezabezpečovala spísanie kúpnej zmluvy a v tomto smere sa nevyjadřila. Žalobca na preverenie týchto skutočností ďalšie dôkazy nenavrhol. Okresný súd vychádzal z obsahu doložky o autorizácii advokátkou Mgr. E. Z. dňa 4.6.2013, čo znamenalo, že mala poučiť strany záväzkovo-právneho vzťahu, že zmluva neodporuje zákonu, neobchádza zákon, neprieči sa dobrým mravom a uzavretím nedôjde ku skutočnosti zakladajúcej nárok na náhradu škody. Z toho potom je ťažké usudzovať, či poučila aj v tom smere, že právny úkon môže byť v budúcnosti odporovaný. Ak by taký stav mohol byť privedený, je ťažko predpoklad, že by žalovaná uzavrela zmluvu o prevode nehnuteľnosti, ktorú opäť mienila zaťažiť záložným právom zo stavebného úveru, ktorý ešte v rozhodnom čase nesplatila. Ťažko by bolo možné predpokladať, že i za cenu ponúkanej hodnoty nehnuteľnosti by išla do takého rizika a vynaložila investície na rekonštrukciu nehnuteľnosti. Žalovaná i keby o tejto okolnosti bola informovaná, je zrejmé, že vyplatila titulom kúpnej ceny dvojnásobok hodnoty dlhu, ktorý tým postačoval na úhradu pohľadávky žalobcu.

7. Podľa § 255 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku priznal úspešnej žalovanej náhradu trov konania v plnej výške.

8. Proti tomuto rozsudku podal žalobca odvolanie, navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobe vyhovieť, alternatívne zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Argumentoval tým, že v bode 20 odôvodnenia napadnutého rozsudku okresný súd uvádza zmätočne tvrdenia, keď na jednej strane tvrdí, že po odpredaji predmetného bytu žalovanej neostal dlžníčke, p. B. žiaden majetok, z ktorého by sa mohol žalobca uspokojiť, no na druhej strane uvádza, že dlžníčke ostal majetok, z ktorého sa mohol žalobca uspokojiť, pričom neuviedol o aký majetok a v akom rozsahu sa má jednať. Okresný súd v tomto kontexte argumentuje, že dlžníčka nepreukázala svoje tvrdenia o úhrade svojich iných dlhov, a teda ďalej dôvodí, že jej z predaja predmetného bytu ostali finančné prostriedky, z ktorých sa mohol žalobca uspokojiť. Poukázal na to, že v konaní sp. zn. 12C/189/2011 nebol vypracovaný žiadny posudok znalcom Ing. Jurajom Nedbalom ale znalecký posudok č. 6/2012 vypracovaný Ing. Jurajom Kóbbólom. Ak prvoinštančný súd vychádzal z posudku Ing. Nedbala, takýto dôkaz je nezákonný, pretože nebol vykonaný v konaní pred okresným súdom v súlade s procesnými normami. Predmetný byt bol žalovanej

predaný (za 33.500,- Eur) hlboko pod znaleckú cenu stanovenú Ing. Kóbbólom 43.900,- Eur (rozdiel 10.400,- Eur) a dokonca aj pod cenový rozptyl 40.500,- Eur až 43.000,- Eur určený prvoinštančným súdom. Okresný súd nebral na zreteľ skutkové okolnosti úhrady kúpnej ceny a postup dlžníčky po úhrade kúpnej ceny, keď z vykonaného dokazovania je zrejmé, že dlžníčka nadobudla značnú časť kúpnej ceny v hotovosti od žalovanej (pozn. zálohu za kúpnu cenu odovzdala žalovaná ešte pred podpisom kúpnej zmluvy dňa 3.5.2013, t.j. pred právoplatnosťou meritórneho rozhodnutia v konaní sp. zn. 12C/189/2011) a časť kúpnej jej bola poukázaná na jej bankový účet. Pritom z tohto účtu tieto peniaze okamžite, len dva dni pred blokáciou tohto účtu zo strany exekútora, vybrala, čím urobila nárok žalobcu nevykonalým, nakoľko na takéto peniaze nemá exekútor legitímny dosah. Išlo o zjavný úskok zo strany dlžníčky, ktorá premysleným plánom, o ktorom musela zjavne vedieť aj žalovaná dosiahla to, že predala svoj jediný exekvovateľný majetok a výťažok z predaja znemožnila vymôcť v exekučnom konaní. Negatívnym výkladom citovaného rozhodnutia Rc 30/2009 ako aj rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 21Cdo/4333/2007 je potom nutné dospieť k jednoznačnému záveru, že takýto úkon dlžníčky a žalovanej je odporovateľným právnym úkonom podľa § 42a Občianskeho zákonníka. Okresný súd uvádza tiež rôzne tvrdenia, ktoré nevyplývajú z vykonaného dokazovania, napr., že žalovaná odkúpila predmetný byt nezrekonštruovaný a následne si ho zrekonštruovala, ohľadom ktorých nebolo vykonané žiadne dokazovanie. Vo vzťahu k rekonštrukcii bytu žalovanou je potrebné uviesť, že toto bolo len skutkové tvrdenie žalovanej, ktoré však nepreukázala, a teda neuniesla bremeno dôkazu svojho tvrdenia. Obdobne v bode 21 odôvodnenia napadnutého rozsudku, okresný súd uvádza: „Žalovaná mala k dispozícii na kúpu predmetného bytu len výťažok z predaja svojho bytu 34.500,- Eur, viac peňazí nemala.“, pričom z výsluchu žalovanej dňa 10.10.2017 takáto skutočnosť nevyplýva, žeby žalovaná nemala viac peňazí na kúpu predmetného bytu. Taktiež okresný súd tvrdí, že žalovaná nezabezpečovala spísanie kúpnej zmluvy, čo však priamo odporuje jej tvrdeniu z jej výsluchu zo dňa 10.10.2017 kde uvádza: „Vybavovanie spísania kúpnej zmluvy sme zariaďovali spolu s O.“. Nesúhlasí so záverom, že okresný súd nemal za preukázané, že žalovaná o úmysle dlžníčky ukrátiť svojho veriteľa vedela (poukaz na rozsudok NS SR sp. zn. 2Cdo/109/2007). Bola preukázaná skutočnosť, ktorá preukazuje vedomosť žalovanej o tomto ukracujúcom úmysle dlžníčky a to autorizačná doložka samotnej kúpnej zmluvy medzi dlžníčkou a žalovanou, ktorú vyhotovila JUDr. E. Z.. Túto skutočnosť žalovaná nepoprela, ani nenavrhola v tomto smere žiadne dokazovanie, preto je nespornou skutočnosťou. V bode 22 odôvodnenia okresný súd uvádza, že žalovaná sa v tomto smere nevyjadрила, čiže nepoprela toto tvrdenie žalobcu, preto je nutné toto tvrdenie považovať za nesporné. Okresný súd sa nesprávne vyporiadal aj s ďalšou skutkovou okolnosťou, a síce s trvalým pobytom dlžníčky na adrese predmetného bytu. V odôvodnení tvrdí, že dlžníčka si nemohla po predaji bytu prehlásiť trvalý ani prechodný pobyt na žiadnu inú adresu, pretože nevlastnila žiadnu nehnuteľnosť a prenajímateľa bytov, v ktorých údajne bývala po predaji predmetného bytu žalovanej, jej nedali súhlas s nahlásením prechodného pobytu. Toto tvrdenie nie je správne, nakoľko evidenciu osôb, ktoré nemajú možnosť nahlásiť sa na trvalý alebo prechodný pobyt vo vlastnej alebo prenajatej nehnuteľnosti (so súhlasom prenajímateľa), vedie obecný alebo mestský úrad, kde mala takáto svoj posledný trvalý pobyt. Nemožno sa stotožniť s tvrdením, že z predložených dokladov dlžníčky vyplýva, že sa od momentu predaja bytu v roku 2013 v tomto byte nezdržiavala, keď okresný súd konštatuje, že dlžníčka predložila o týchto skutočnostiach doklady datované len od roku 2015, t.j. dva roky po odpredaji bytu. Z vykonaného dokazovania preto nesporne vyplýva, že dlžníčka predmetný byt užívala aj po jeho odpredaní v roku 2013, a to najneskôr do roku 2015. Uvedené by nebolo logicky možné ak by k tomu žalovaná nedala výslovný súhlas. Skutočnosť, že dlžníčka aj po odpredaji bytu v ňom bývala iba opäť dokazuje úmysel dlžníčky ukrátiť žalobcu a vyvracia pohnútku ku kúpe bytu zo strany žalovanej, ktorá o tomto úmysle zjavne vedela. Aj následný predaj bytu po podaní žaloby svedčí o nepoctivom zámere žalovanej. Záver okresného súdu, že: „Ak by taký stav mohol byť privodený, je ťažko predpokladať, že by žalovaná uzavrela zmluvu o prevode nehnuteľnosti, ktorú opäť mienila zaťažiť záložným právom zo stavebného úveru, ktorý ešte v rozhodnom čase nesplátila. Ťažko by bolo možné predpokladať, že i za cenu ponúkanej hodnoty nehnuteľnosti by išla do takého rizika a vynaložila investície na rekonštrukciu nehnuteľnosti.“, nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, preto ide arbitrárnu úvahu súdu, ktorá nemôže byť podkladom meritórneho rozhodnutia. Okresný súd opomenul, že dlžníčka nadobudnuté prostriedky od žalovanej okamžite vybrala v hotovosti, čím urobila nárok žalobcu nevykonalým, nakoľko na takéto peniaze nemá exekútor legitímny dosah, keď išlo o zjavný úskok zo strany dlžníčky, ktorá premysleným plánom, o ktorom musela zjavne vedieť aj žalovaná, dosiahla to, že predala svoj jediný exekvovateľný majetok a výťažok z predaja znemožnila vymôcť v exekučnom konaní. Okresný súd nereflektoval neštandardný postup realizácie kúpnej zmluvy, výplaty kúpnej ceny a naloženie s kúpnu cenou, ktorý by nebol objektívne možný, ak by o tom žalovaná nevedela. Celkovo je napadnuté rozhodnutie zmätočné a nepreskúmateľné.

9. K odvolaniu žalobcu sa vyjadrila žalovaná a uviedla, že napadnutý rozsudok navrhuje ako vecne správny potvrdiť. Odvolanie žalobcu neobsahuje také tvrdenia, ktoré by po neprávoplatnom ukončení konania mohli oslabiť dôkaznú situáciu prednášanú v prospech žalovaného, ani také novoty, ktoré žalobca bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

10. K vyjadreniu žalovanej k odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalobca a uviedol, že žalovaná neuviedla absolútne žiadne argumenty, ktoré by vyvracali tvrdenia žalobcu prezentované v odvolaní, preto tvrdenia žalobcu je nutné an block považovať za nesporné.

11. K vyjadreniu žalobcu k vyjadreniu žalovanej k odvolaniu žalobcu sa vyjadrila žalovaná a uviedla, že žalobca v odvolaní nepredniesol taký prostriedok procesného útoku podľa § 366 Civilného sporového poriadku, ktorý nebol uplatnený v konaní pred súdom prvej inštancie. Žalovaná si uplatnila prostriedky procesnej obrany v konaní v prvej inštancii, kde výslovne poprela niektoré skutkové tvrdenia žalobcu. Na uvedené poukázala aj vo vyjadrení k odvolaniu, preto tvrdenia žalobcu v odvolaní sú žalovanou naďalej popreté.

12. Odvolací súd vo veci rozhodoval podľa ustanovení zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku účinného od 1.7.2016, ktorým bol zrušený doterajší zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len OSP), pričom podľa ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

13. Krajský súd Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku účinného od 1.7.2016 - ďalej len CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťal (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), bez potreby doplnenia dokazovania, keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech, keďže rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 CSP.

14. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu vymedzeným rozsahom a dôvodmi odvolania žalobcu bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol vo veci správne, ak žalobu zamietol (určenie, že kúpna zmluva zo dňa 04.06.2013, uzavretá medzi O. B. a žalovanou, predmetom ktorej bola nehnuteľnosť vedená na LV č. XXXX, katastrálne územie A. I., štvorizbový byt číslo XX vo vchode XX na X. podlaží obytného domu č. s XXX na parcelách registra „C“ zastavané plochy a nádvorie č. 1880/94 o výmere 219 m², parcela č. 1880/95 o výmere 216m² a parcela č. 1880/96 o výmere 218 m² s podielom na spoločných častiach a zariadeniach domu a spoluvlastnícky podiel k pozemku 418/10000, je voči žalobcovi neúčinná) s poukazom na odvolacie dôvody odvolateľa.

15. Po rozhodnutí súdu prvej inštancie žalobca doložil dňa 14.12.2020 podanie zo dňa 9.12.2020, v ktorom uviedol, že zasiela uznesenie Obvodného oddelenia Policajného zboru v Dunajskej Stredě zo dňa 24.11.2020, ČVS: ORP-205/DS-DS-2018, ktorým poverený príslušník, lebo zanikla trestnosť činu, zastavil trestné stíhanie, ktoré bolo začaté na základe trestného oznámenia žalobcu. Tento dôkaz považuje za významný pre rozhodnutie odvolacieho súdu, pretože na strane č. 7 predmetného uznesenia poverený príslušník Policajného zboru SR konštatuje, že konaním O. G. v súvislosti s predajom bytu žalovanej a k tomu nadväzujúcim skutočnostiam mohlo dôjsť k spáchaniu trestného činu poškodzovania veriteľa (žalobcu) podľa § 239 ods.1 písm. a), ods. 3 písm. a) Trestného zákona, ako aj skutkovej podstaty trestného činu marenia exekučného konania podľa § 243a ods.1 písm. a) Trestného zákona. Trestné stíhanie bolo neprávoplatne zastavené z dôvodu premlčania skutkov. Žalobca proti tomuto uzneseniu povereného príslušníka PZ podal v zákonnej sťažnosti, o ktorej nebolo doposiaľ

právoplatne rozhodnuté. Pre odvolacie konanie je podstatná skutočnosť, že podľa názoru orgánov činných v trestnom konaní sa pôvodná vlastníčka bytu, pani Ťrbenyiová, mala voči žalobcovi v priamej súvislosti s predajom bytu dopustiť viacerých záväzných trestných činov, keď táto vypovedala ako svedkyňa pod prísahou pred súdom prvej inštancie. Zároveň predložil Uznesenie Obvodného oddelenia PZ Dunajská Streda ORP-205/DS-DS-2018 zo dňa 24.11.2020, z ktorého vyplýva, že trestné stíhanie vo veci prečinu poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. a) Trestného zákona, ktorého skutku sa mala dopustiť O. U., preto že, v období od 21.05.2013 do konca roku 2013 v mieste svojho vtedajšieho pobytu v meste A. I. a všade tam, kde sa zdržiavala finančnú hotovosť v celkovej výške 33.500,- Eur, ktorú nadobudla ako kúpnu cenu pre predaj nehnuteľnosti - štvorizbového bytu č. XX, nachádzajúceho sa v katastrálnom území A. I., na A. podlaží bytového domu so súpisným číslom XXX vo vchode č. XX, postaveného na parcele č. 1880/94 a zapísaného na liste vlastníctva č. XXXX vedenom Okresným úradom Dunajská Streda, katastrálny odbor, minula na rôzne účely a na svoje vlastné osobné potreby a to napriek tomu, že jej bola rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 12C/189/2011-122 zo dňa 18.3.2013 právoplatným dňa 21.05.2013 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 12C/189/2011-150 zo dňa 04.07.2013 uložená povinnosť zaplatiť poškodenému O. O., nar. XX.X.XXXX, bytom C. Q. č. XX, okres Levice sumu vo výške 14.633,33 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, pričom okrem sumy 10,- Eur ani časť tejto sumy nepoužila na úhradu vyššie špecifikovaného záväzku, hoci v tom čase nedisponovala inými finančnými zdrojmi alebo majetkom, z ktorého by mohla uspokojiť nároky poškodeného, čím O. O. spôsobila škodu vo výške 14.633,33 Eur. Na strane 7 sa konštatuje, že vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti možno konštatovať, že konaním O. U. mohlo dôjsť k naplneniu skutkovej podstaty trestného činu poškodzovania veriteľa podľa ustanovenia § 239 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. a) Trestného zákona ako aj skutkovej podstaty trestného činu marenia exekučného konania podľa § 243a ods. 1 písm. a) Trestného konania, však vzhľadom ku skutočnosti, že konaním menovanej - teda neuhradením pohľadávky svoju veriteľovi - O. O. došlo v období od 21.05.2013 do maximálne polovice roka 2014, kedy ešte mohla mať nejaké finančné prostriedky získané predajom bytu č. XX na adrese A. I. R. I. XXX/XX, ktoré skutočnosti o uhrádzaní iných výdavkov a pohľadávok boli do spisu zadovážené ako aj vzhľadom na to, že menovaná v uvedenej dobe ako aj v dobe aj roku 2004 do minimálne konca roku 2018 (s malými niekoľkokomesačnými prestávkami) bola poberateľkou dávky v hmotnej núdzi a preto sú s vysokou pravdepodobnosťou tvrdenia menovanej o tom, že zvyšné peniaze minula na bežné výdaje do prvej polovice roku 2014 aj vzhľadom ku skutočnosti, že okrem seba živila v tom čase aj svoju v tom čase maloletú dcéru, pričom jej mesačný príjem nedosahoval ani životné minimum, reálne. Taktiež treba poukázať na skutočnosť, že konaním menovanej mohlo dôjsť k naplneniu skutkovej podstaty marenia exekučného konania v zmysle § 243a ods. 1 Trestného zákona a to tým, že uviedla nepravdivé údaje vo vyhlásení o svojom majetku, ktorý odovzdala exekútorovi dňa 19.08.2013, pričom v ňom neuviedla žiadne hnutelný majetok (teda ani nábytok) a teda neprichádza do úvahy konanie uvádzané v ďalších písmenách uvedeného odstavca za predmetný trestný čin, nakoľko ak sa dopustila tohto trestného činu, tak už 19.08.2013 nepravdivým vyhlásením o svojom majetku a nie tým, že predmetný nábytok nechala po hádke bývalému druhovi, kedy nemožno dokázať, že z jej strany došlo k úmyselnému konaniu zbaveniu sa (nevydania) majetku na úkor poškodeného O. O.. Ďalej v danej trestnej veci nemohlo konaním menovanej dôjsť k naplneniu skutkovej podstaty zvýhodňovania veriteľa podľa ustanovenia § 270 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, nakoľko v prípade dokázania, že by menovaná O. U. zvýhodňovala iného veriteľa pred poškodeným O. O., tak treba poukázať na skutočnosť, že páchatelom tohto trestného činu môže byť len dlžník podľa § 488 a nasledujúcich Obchodného zákonníka, či už priamo ako fyzická osoba, alebo štatutárny zástupca právnickej osoby v postavení konkrétneho subjektu, konajúceho úmyselne. Vzhľadom ku skutočnosti, že ku konaniu páchatelke došlo v období od mája 2013 do mesiaca marec 2014 ako aj k tomu, že menovaná nebola odsúdená za žiadny úmyselný trestný čin (a ani žiadny iný), ako aj vzhľadom k tomu, že menovanej nebolo počas premlčacej doby vznesené obviďnenie, ktorým by bola premlčacia doba prerušená, a nie je dôvod na postúpenie veci, preto bolo potrebné rozhodnúť tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia a zastavenie veci týmto považuje za dostatočne odôvodnené.

16. Podľa § 188 ods. 1 CSP súd vykonáva dôkaz mimo pojednávania, ak je to možné a účelné. Strany majú právo byť prítomné na takto vykonávanom dokazovaní. Vykonanie dôkazu mimo pojednávania súd stranám oznamuje spravidla päť dní vopred. Ak bolo nariadené pojednávanie, oboznámi súd strany s výsledkami dokazovania na tomto pojednávaní.

17. Podľa § 204 CSP, dôkaz listinou sa vykoná tak, že súd listinu alebo jej časť prečíta alebo oznámi jej obsah; to neplatí, ak ide o listinu, ktorej odpis bol strane sporu v priebehu konania doručený a ak listina alebo jej obsah neboli protistranou spochybnené.

18. Keďže žalovaná listinný dôkazy uvedené v odseku 15, ktorý jej bol v kópii doručený, nespochybnila pričom jej bola daná možnosť písomne sa k nemu vyjadriť, čo aj využila, keď uviedla, že predložené uznesenie nie je potrebné vykonať ako dôkaz v odvolacom konaní. Predmetná listina má nespornú výpovednú hodnotu o tom, že bolo začaté trestné stíhanie podľa § 199 Trestného poriadku, v ktorom prípravnom konaní svedok O. U. opakovane vypovedala v procesnom postavení svedka. Proti tomuto svedkovi nebolo vznesené obvinenie podľa § 206 Trestného poriadku, teda podľa OČTK na podklade zistených skutočností po začatí trestného stíhania nebol dostatočne odôvodnený záver, že trestný čin spáchal svedok. V predmetnom súdnom konaní vypovedala ako svedok porovnateľne podobným obsahom, ako učinila v trestnom konaní. Žiadna konštatácia OČTK v listine nesvedčí o tom, že by svedok vypovedal nepravdu, ktoré výpovede svedka v prípravnom konaní nie je možné umiestniť do tohto civilného sporového konania, prípadne touto listinou kompenzovať dôkazné bremeno /ako procesný útok/ žalobcu, pretože sa v žiadnom prípade nejedná o listinu spochybňujúcu vierohodnosť svedka, teda vykonaného dôkazu v tomto konaní, hodnoteného v prvoinštančnom rozsudku. Odvolací súd v súlade s § 204 CSP nevykonával dôkaz prečítaním, resp. oboznámením obsahu listín a preto nepovažoval za potrebné nariaďovať za týmto účelom vo veci odvolacie pojednávanie. Takýto postup je zároveň v súlade s princípom rýchlej a účinnej ochrany subjektívnych práv teda princípom hospodárneho konania súdu v zmysle čl. 17 základných zásad CSP. Nariaďovanie pojednávania len za účelom oboznámenia listiny, ktorá bola účastníkom doručená, a ku ktorej im bolo umožnené i vyjadriť sa, by bolo v rozpore aj s princípom hospodárnosti konania zakotveným v čl. 17 CSP, došlo by tým k zbytočným prieťahom, nebolo by to nielen hospodárne, ale účasťou účastníkov na pojednávaní by došlo aj k ich zbytočnému a neprimeranému zaťažovaniu.

19. Podľa § 193 CSP, súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnutelný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti.

20. Odvolací súd má za to, že civilný súd je v zmysle § 193 CSP viazaný tým, že bol spáchaný trestný čin. Trestný čin je definovaný v § 8 Trestného zákona ako protiprávny čin, ktorého znaky sú uvedené v tomto zákone, ak tento zákon neustanovuje inak. Zákon ustanovuje inak, pokiaľ ide o materiálny korektív formálnej definície trestného činu vzťahujúci sa avšak len na prečin, ktorým je vo všeobecnosti jeho nepatnosť v zmysle § 10 ods. 2 Trestného zákona. Znaky (skutkovej podstaty) trestného činu sú uvedené jednak vo všeobecnej časti Trestného zákona a jednak v osobitnej časti Trestného zákona, v tomto prípade v § 239 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. a) Trestného zákona. Skutkovú podstatu trestného činu v zmysle teórie trestného práva hmotného tvoria štyri základné znaky: 1. subjekt - páchatel' trestného činu, ktorým je žalovaný, 2. objekt - t.j. záujem chránený trestným zákonom, ktorý je spáchaním trestného činu porušený, alebo ohrozený (v tomto prípade sa jedná o ochranu majetku) 3. objektívna stránka, ktorou je konanie páchatel'a, resp. opomenutie konanie páchatel'om tam, kde bol povinný konať, aby zabránil ohrozeniu alebo porušeniu záujmu chráneného Trestným zákonom a 4. subjektívna stránka trestného činu - zavinenie páchatel'a. K týmto skutkovým znakom pri určitých druhoch trestných činov pristupujú ďalšie, akým je v prípade trestných činov proti majetku, konkrétne v tomto prípade trestného činu podvodu následok - „spôsobenie škody inému“, či minimálna výška škody potrebná na jeho spáchanie. Aby bolo možné v trestnom konaní konštatovať, že bol spáchaný určitý trestný čin, musia byť naplnené všetky jeho znaky skutkovej podstaty, inak trestný súd nemôže osobu uznať vinnou z daného trestného činu, lebo v zmysle § 8 Trestného zákona by sa nejednalo o daný trestný čin. S ohľadom na obsah uznesenia označeného 15 vyplýva, že trestné stíhanie vo veci prečinu poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. a) Trestného zákona, ktorého sa mala dopustiť O. U. bolo zastavené, lebo zanikla trestnosť činu. V preskúmanom konaní teda nebolo preukázané, že by svedkyňa O. U. bolo právoplatne uznaná za vinnú zo spáchania (akéhokoľvek trestného činu) prečinu poškodzovania veriteľa, pričom ani z odôvodnenia uvádzaného uznesenia, konkrétne na strane 7, v ktorom sa konštatuje, že konaním O. U. mohlo dôjsť k naplneniu skutkovej podstaty trestného činu

poškodzovania veriteľa (§ 239 ods. 1 písm. a/, ods. 3 písm. a/ Trestného zákona) uvedené neobsahuje a právoplatné rozhodnutie súdu o uznaní viny ani nenahrádza. S ohľadom na uvedené nemožno prisvedčiť žalobcovi v tvrdení (podanie zo dňa 9.12.2020), že Uznesenie Obvodného oddelenia PZ Dunajská Streda ORP-205/DS-DS-2018 zo dňa 24.11.2020 má vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu vo vzťahu k výpovedi svedkyne O. U., ktorá sa mala dopustiť v priamej súvislosti s predajom bytu voči žalobcovi viacerých trestných činov. Odvolací súd poukazuje už na uvedené v tomto odseku a zároveň konštatuje, že formulácia skutku, ktorého sa mala dopustiť O. U. neobsahuje tvrdenie žalobcu v predchádzajúcej vete, ale je v ňom konštatované, že finančnú hotovosť v celkovej výške 33.500,- Eur, ktorú nadobudla ako kúpnu cenu za predaj nehnuteľnosti - štvorizbového bytu č. XX nepoužila (okrem sumy 10,- Eur) na úhradu záväzku vo výške 14.633,33 Eur O. O., hoci v tom čase nedisponovala inými finančnými zdrojmi alebo majetkom, z ktorého by mohla uspokojiť jeho nároky, čím O. O. spôsobila škodu vo výške 14.633,33 Eur.

21. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec aj v napadnutom vyhovujúcom rozsahu i správne právne posúdil, keď na spor aplikoval náležité hmotnoprávne ustanovenia a tieto i správnym spôsobom vyložil, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 OSP odvolací súd odkazuje na správne presvedčivé a vyčerpávajúce odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku v napadnutej vyhovujúcej časti. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi.

22. Právne posudzovanie veci je činnosť súdu, pri ktorej skutkový stav (zistený aj na základe podkladov predložených stranami) podriaďuje pod skutkovú podstatu príslušnej právnej normy, na základe čoho dospieva k záveru, či sa právo prizná alebo neprizná. Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie veci, ktoré je dôvodom odvolania, môže spočívať v tom, že súd vec posúdil podľa nesprávneho právneho predpisu alebo, že správne použitý právny predpis nesprávne vyložil, prípadne ho na zistený skutkový stav nesprávne aplikoval. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav.

23. Z hľadiska právneho posúdenia veci súd prvej inštancie vec správne posúdil v zmysle § 42a a nasl. Občianskeho zákonníka.

24. Z obsahu žaloby je nesporné, že predmetom konania je určenie neúčinnosti t. j. odporovateľnosti právneho úkonu kúpnej zmluvy zo dňa 4.6.2013, uzavretej medzi O. B. a žalovanou, predmetom ktorej bola nehnuteľnosť vedená na LV č. XXXX, katastrálne územie A. I., štvorizbový byt číslo XX vo vchode XX na X. podlaží obytného domu č. s XXX na parcelách registra „C“ zastavané plochy a nádvoria č. 1880/94 o výmere 219 m², parcela č. 1880/95 o výmere 216m² a parcela č. 1880/96 o výmere 218 m² s podielom na spoločných častiach a zariadeniach domu a spoluvlastnícky podiel k pozemku 418/10000, ktorá bola predaná na kúpnu cenu 33.500,- Eur, a ktorej vklad bol povolený V-3314/13 dňa 28.6.2013.

25. Účelom inštitútu občianskeho práva odporovateľnosti je zabrániť nepoctivým úkonom dlžníka, ktorými znižuje svoj majetok na úkor veriteľa. Podstatou odporovateľnosti je neúčinnosť právneho úkonu voči určitej osobe, ktorá znamená, že veriteľ môže požadovať uspokojenie svojej pohľadávky z predmetu odporovaného právneho úkonu tak, akoby k tomuto úkonu vôbec nedošlo. Právna úprava odporovateľnosti právnych úkonov je obsiahnutá v ustanoveniach § 42a a § 42b Občianskeho zákonníka. Z hľadiska jej systematiky treba rozlišovať medzi aktívnou vecnou legitimáciou na uplatnenie odporovateľnosti (§ 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka), podmienkami odporovateľnosti (§ 42a ods. 2 až 5 Občianskeho zákonníka), podmienkami odporovateľnosti (§ 42b ods. 1 Občianskeho zákonníka), pasívnou vecnou legitimáciou (§ 42b ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka) a právnymi následkami spojenými s úspešným odporovaním právneho úkonu (§ 42b ods. 4 Občianskeho zákonníka).

26. Podmienky, za ktorých môže veriteľ napadnúť právny úkon dlžníka odporovacou žalobou, sú uvedené v ustanovení § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka a sú nimi: právny úkon, ktorým sa ukracuje pohľadávka veriteľa, vymáhateľnosť pohľadávky veriteľa, ukrátenie veriteľa (objektívna stránka

odporovateľnosti), úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa (subjektívna stránka odporovateľnosti) a vedomosť druhej strany o úmysle dlžníka ukrátiť svojho veriteľa, pričom tieto skutočnosti (pokiaľ nejde o prevod blízkej osobe), je všetky povinný preukázať žalobca. Teda absencia preukázania čo len jednej z nich má za následok nevyhovenie žalobe o odporovateľnosti právneho V neposlednom rade hmotnoprávnou podmienkou úspešnosti odporovacej žaloby je jej uplatnenie v trojročnej lehote od urobenia odporovaného právneho úkonu.

27. Právny úkon, ktorému veriteľ s úspechom odporoval, je právne neúčinný a veriteľ môže požadovať uspokojenie svojej pohľadávky z toho, čo odporovateľným právny úkonom ušlo z dlžníkovho majetku; ak to nie je možné, má právo na náhradu voči tomu, kto mal z tohto úkonu prospech. Dôsledkom úspešného odporovania právneho úkonu je v zmysle ustanovenia § 42b ods. 4 Občianskeho zákonníka neúčinnosť tohto úkonu. Právnu neúčinnosť charakterizuje samotný zákon tak, že veriteľ môže požadovať uspokojenie svojej pohľadávky z toho, čo odporovateľným právnym úkonom ušlo z dlžníkovho majetku a ak to nie jej dobre možné, má právo na náhradu voči tomu, kto mal z tohto úkonu prospech. Právna neúčinnosť odporovateľného právneho úkonu je neúčinnosťou relatívnu, t.j. táto neúčinnosť platí iba voči veriteľovi, ktorý sa úspešne domáhal odporovateľnosti právneho úkonu. Neúčinnosť právneho úkonu sa voči veriteľovi prejaví tak, že na uspokojenie jeho vymáhateľnej pohľadávky možno vykonať exekúciu napr. predajom vecí tak, ako by k zmene jej vlastníctva z dlžníka na iný subjekt nebolo došlo. Ak to však nie je možné, priznáva zákon veriteľovi právo na náhradu voči tomu, kto mal z odporovateľného právneho úkonu prospech. Táto náhrada je limitovaná výškou prospechu, ktorý mal žalovaný z odporovateľného právneho úkonu. Pretože právo odporovať právnym úkonom sa v zmysle ustanovenia § 42b ods. 1 v spojení s § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka uplatňuje žalobou o určenie právnej neúčinnosti právneho úkonu, môže právny dôsledok úspešného odporovania, t.j. neúčinnosť právneho úkonu, nastať až právoplatnosťou rozsudku, ktorým bude takejto žalobe vyhovené. Vlastnícke právo toho, kto mal z odporovateľného úkonu prospech, k veci, ktorá bola predmetom tohto úkonu, nie je podmienkou odporovateľnosti v zmysle ustanovenia § 42a ods. 2 až 5 Občianskeho zákonníka, preto zmena vlastníctva v priebehu konania o určenie právnej neúčinnosti právneho úkonu nemá právny význam. Môže mať význam až pri posudzovaní možností veriteľa vyplývajúcich z úspešného odporovania.

28. Z hľadiska právneho posúdenia veci, účelom ust. § 42a a nasl. Občianskeho zákonníka o odporovateľnosti právnych úkonov je zabrániť nepoctivým úkonom dlžníka, ktorými znižuje svoj majetok na úkor veriteľa. Podstatou odporovateľnosti je neúčinnosť právneho úkonu voči veriteľovi, ktorá znamená, že veriteľ môže požadovať uspokojenie svojej pohľadávky z predmetu odporovaného právneho úkonu tak, akoby k tomuto úkonu vôbec nedošlo. Predmetom odporovateľnosti sú právne úkony, ktorých okruh zákon nijako neobmedzuje. Dlžníkov právny úkon pritom musí ukracovať uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky veriteľa. Vymáhateľnou pohľadávkou je pohľadávka splatná, ktorú možno úspešne vymáhať pred súdom v základnom konaní (pozri rozsudok NS SR sp. zn. 3Cdo 102/99).

29. Žalobca žalobu o neúčinnosť právneho úkonu podal na súd včas a treba ustáliť i to, že zostalo nesporným preukázanie existencie právneho úkonu, ktorý sa odporuje a to kúpnej zmluvy zo dňa 4.6.2013 opísanej v odseku 18 ako aj existencie vymáhateľnej pohľadávky žalobcu voči dlžníčke vo výške 14.633,33 Eur priznanej mu rozsudkom okresného súdu č. k. 12C/189/2011 (právoplatný dňa 21.5.2013). V konaní nebolo sporným ani to, že vzťah žalovanej k dlžníčke nemožno považovať za vzťah na úrovni blízkej osoby (§ 116 Občianskeho zákonníka), hoci to okresný súd v rozsudku výslovne nekonštatoval, avšak uvedené jednoznačne vyplýva z obsahu vykonaného dokazovania, ktoré okresný súd viedol vo vzťahu (aj) k preukázaniu existencie vedomosti žalovanej o úmysle dlžníčky ukrátiť žalobcu ako svojho veriteľa (predpokladu odporovateľnosti), ktorá zaťažovala žalobcu, pričom uvedený postup nenamietal v odvolaní ani žalobca.

30. Krátenie uspokojenia veriteľovej pohľadávky v zmysle už uvedeného § 42a Občianskeho zákonníka predpokladá také zmenšenie majetku dlžníka, ktoré bráni uspokojeniu pohľadávky v celom rozsahu alebo aspoň sčasti. Bremono tvrdenia a dôkazné bremono o tom, že dlžníkove právne úkony ukracujú uspokojenie jeho pohľadávky nesie veriteľ (pozri napríklad rozhodnutia NS ČR sp. zn. 21 Cdo 549/2001, sp. zn. 30 Cdo 2435/2006). Dôkazné bremono preukázať, že táto podmienka úspešnej odporovateľnosti právnemu úkonu bola splnená, je teda na žalobcovi. Nestačí pritom preukázať, že majetok dlžníka sa

zmenšil. Musí byť preukázané, že sa zmenšil do takej miery, že to ohrozilo aspoň čiastočné uspokojenie veriteľovho nároku, teda že došlo ku kvalifikovanému zmenšeniu jeho majetku.

31. V danom prípade sa okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia naplnením tohto predpokladu odporovateľnosti zaoberal a dospel k záveru, že v dôsledku ekvivalentného právneho úkonu k zmenšeniu majetku nedošlo a na uspokojenie mohol slúžiť majetok, hoci sa zmenila jeho štruktúra (vyplatená kúpna cena 33.500,- Eur), pričom výťažok z predaja nehnuteľnosti predstavoval dvojnásobok sumy (suma 14.633,33 Eur), ktorú mala dlžníčka vyplatiť žalobcovi. Možno teda uzavrieť, že majetok dlžníka sa nezmenšil, keď po odpredaji nehnuteľnosti, dlžníčka obdržala od kupujúcej kúpnu cenu tzn., že došlo iba k pretransformovaniu jeho majetku. Podstatnou podmienkou odporovateľnosti je ukrátenie veriteľa, ktoré spočíva v obmedzení alebo strate veriteľovej schopnosti uspokojiť sa z dlžníkovho majetku. V judikatúre i literatúre vzťahujúcej sa na túto problematiku prevláda názor, že k odporovateľnému kráteniu vedie len zmenšenie dlžníkovho majetku.

32. Podľa rozhodnutia NS ČR sp. zn. 30Cdo 2432/2007 (Soudní rozhledy 4/2009), ak v majetku dlžníka bola kúpnu zmluvou vec nahradená jej zodpovedajúcim peňažným plnením (kúpnu cenou), nemožno vyvodiť, že by kúpna zmluva viedla k zmenšeniu majetku dlžníka, a že by teda ukracovala uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky veriteľa. Obdobne podľa rozhodnutia NS ČR sp. zn. 30Cdo 2435/2006 odporovateľnými nemôžu byť tzv. ekvivalentné právne úkony, pri ktorých nedochádza k objektívnemu zmenšeniu majetku dlžníka. A napokon podľa ďalšieho rozhodnutia NS ČR sp. zn. 21Cdo 4333/2007 v prípade, že dlžníkov právny úkon nemal za následok zmenšenie jeho majetku, pretože za prevod vecí, práva, alebo inej majetkovej hodnoty obdržal ich obvyklú cenu, alebo mu za ne bola inak poskytnutá primeraná (rovnocenná) náhrada, nemôže dôjsť ku kráteniu uspokojenia veriteľovej pohľadávky.

33. Odporovateľnými nemôžu byť teda tzv. ekvivalentné právne úkony, pri ktorých nedochádza k objektívnemu zmenšeniu majetku dlžníka. Je však nevyhnutné, aby išlo o reálne ekvivalentné právne úkony. V konaní o odporovacej žalobe musí byť preto záver, že napadnutý právny úkon je úkonom ekvivalentným, vždy bezpečne preukázaný, a to nielen odkazom na samotné znenie právneho úkonu, ale zistením, že za plnenie, ktoré ním dlžník stratil, nadobudol iné plnenie skutočne ekvivalentnej povahy (porovnaj NS ČR sp. zn. 30Cdo 2435/2006, pozri aj NS ČR, sp. zn. 21 Cdo 2426/1999).

34. K ukráteniu uspokojenia vymáhateľnej pohľadávky veriteľa nemôže dôjsť ani v prípade, ak sa síce zmenší majetok dlžníka, ale napriek odporovanému právnomu úkonu a ďalším svojim dlhom má dlžník taký majetok, ktorý sám o sebe postačuje k tomu, aby sa z neho veriteľ uspokojil (takým majetkom môžu byť aj peniaze, ktoré dlžník reálne získal z predaja svojich vecí). V prípade, že dlžníkov právny úkon nemal za následok zmenšenie jeho majetku, nakoľko za prevedené veci, práva alebo iné majetkové hodnoty obdržal ich obvyklú cenu alebo mu za ne bola inak poskytnutá primeraná (rovnocenná) náhrada, nemôže dôjsť k ukráteniu uspokojenia veriteľovej pohľadávky. K uspokojeniu veriteľovej pohľadávky môže totiž slúžiť dlžníkov majetok - aj keď zmenil podobu svojich aktív - v rovnakej hodnote (cene), ako keby k týmto právnym úkonom nedošlo. Rozhodujúcim okamihom pre posúdenie ekvivalentnosti prevodu dlžníkových vecí, práv alebo iných majetkových hodnôt je jeho účinnosť, pri nehnuteľnostiach zapisovaných do katastra nehnuteľností je ním deň, ku ktorému nastali účinky vkladu práva do katastra nehnuteľností.

35. Pri preskúvaní odporovateľnosti scudzovacieho právneho úkonu nie je relevantný okamih úhrady odplaty za predmet kúpy bez ďalšieho. Podstatné je to, či došlo k úhrade primeranej odplaty za prevedený majetok dlžníka a práve primeranosť tejto odplaty sa skúma ku dňu účinnosti scudzovacieho právneho úkonu, tzn. ku dňu, kedy z majetkovej podstaty dlžníka odišli prevádzané veci.

36. Zmyslom odporovateľnosti je zabezpečiť občianskoprávnu ochranu veriteľa pred právnymi úkonmi jeho dlžníka, ktoré vedú k úmyselnému zmenšeniu majetku dlžníka a tým i k zmareniu možnosti uspokojenia veriteľa z majetku dlžníka. Nie je pritom rozhodujúce o aký druh právneho úkonu ide. Môže ísť o úkon úplatný alebo bezúplatný, o právny úkon dvojstranný, či jednostranný, resp. o úkon, ktorým bol majetok scudzovaný (napr. kúpna alebo darovacia zmluva). Spoločným základným predpokladom odporovateľnosti právnych úkonov, ako to správne uviedol aj odvolací súd je, že právnym úkonom došlo k skráteniu uspokojenia veriteľovej vymáhateľnej pohľadávky, pričom ukracovanie predpokladá kvalifikované zmenšenie majetku dlžníka (jeho majetok sa zmenšil do takej miery, že to ohrozuje aspoň čiastočné uspokojenie veriteľovho nároku). Na strane dlžníka musí ísť o úmyselné konanie s

cieľom ukrátiť svojho veriteľa (veriteľov) a súčasne druhej strane odporovateľného právneho úkonu (žalovanému) musí byť úmysel dlžníka odporovaným právnym úkonom ukrátiť veriteľa známy (žalovaný o tomto úmysle dlžníka v čase, kedy bol právny úkon urobený, vedel alebo musel vedieť). Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno v tomto smere je na veriteľovi (žalobcovi). Preukázanie úmyslu dlžníka nie je podmienkou odporovateľnosti vtedy, ak druhou stranou právneho úkonu sú osoby jemu blízke (§ 116 a 117 OZ). V takomto prípade zákon úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa predpokladá. Treba zdôrazniť, že úmysel dlžníka ukrátiť svojich veriteľov, ako aj vedomosť druhej strany o tomto úmysle, sú v oboch prípadoch psychickým stavom (podobne ako napr. dobrá viera). To znamená, že samy o sebe nemôžu byť predmetom dokazovania. Predmetom dokazovania môžu byť len skutočnosti vonkajšieho sveta, prostredníctvom ktorých sa vnútorné presvedčenie subjektu (jeho vnútorné zámery) prejavuje navonok, teda okolnosti, z ktorých možno existenciu tohto úmyslu, či vedomosť o ňom dôvodiť (pozri 2Cdo 109/2007).

37. Podľa názoru odvolacieho súdu v posudzovanej veci okresný súd správne ustálil, že v dôsledku právneho úkonu urobeného dlžníkmi žalobcu so žalovanou, nedošlo k zmenšeniu jeho majetku do takej miery, že by to ohrozilo uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky žalobcu. Tento záver oprel o rozhodujúce okolnosti, ktoré vyšli v konaní najavo a ktoré dostatočne uviedol aj v zdôvodnení svojho rozsudku. Rovnako správny je aj záver okresného súdu v tom, že žalobcovi sa nepodarilo preukázať, že by jeho dlžníčka konala pri uzavretí kúpnej zmluvy dňa 4.6.2013 so žalovanou s úmyslom ukrátiť svojich veriteľa ako aj vedomosť žalovanej o úmysle dlžníčky ukrátiť veriteľa, hoci v tomto smere spočívalo bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno práve na ňom. Okresný súd aj tieto svoje závery náležite zdôvodnil. Napokon okresný súd dospel k správne právnemu názoru, že v danom prípade neboli naplnené hmotnoprávne predpoklady úspešnosti odporovacej žaloby v zmysle § 42a ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka a teda, že žaloba o určenie, že kúpna zmluva zo dňa 4.6.2013 je voči žalobcovi právne neúčinná, je nedôvodná.

38. Žalobca argumentoval tým, že v bode 20 odôvodnenia napadnutého rozsudku okresný súd uvádza zmätočne tvrdenia, ktoré si navzájom odporujú (na jednej strane tvrdí, že po odpredaji predmetného bytu žalovanej neostal dlžníčke, žiaden majetok, z ktorého by sa mohol žalobca uspokojiť, no na druhej strane uvádza, že dlžníčke ostal majetok, z ktorého sa mohol žalobca uspokojiť, pričom neuviedol o aký majetok a v akom rozsahu sa má jednať.) K uvedenému odvolací súd konštatuje, uvedené obстоjí iba čiastočne, keď okresný súd uviedol, že po odpredaji predmetného bytu žalovanej neostal dlžníčke, žiaden majetok, z ktorého by sa mohol žalobca uspokojiť (keď je zrejme, že okrem predmetného bytu, dlžníčka nevlastnila žiadnu inú nehnuteľnosť), avšak tvrdenie, že dlžníčke ostal majetok, z ktorého sa žalobca mohol uspokojiť z obsahu odôvodnenia nevyplýva. Okresný súd výslovne uviedol, že na uspokojenie pohľadávky mohol slúžiť majetok dlžníka, hoci sa zmenila štruktúra jeho aktív, v rovnakej hodnote, ako keby k týmto právnym úkonom (zrejme mal na mysli právny úkon pozn. odvolacieho súdu) nedošlo. Zároveň je nutné konštatovať, že výťažok z predaja predmetného bytu (kúpna cena 33.500,- Eur) predstavoval viac ako dvojnásobok pohľadávky žalobcu voči dlžníčke, ako aj to, že aj samotná suma 16.000,- Eur, ktorá bola poukázaná žalovanou na účet dlžníčky (ako časť kúpnej ceny bytu) bola vyššia ako hodnota samotnej pohľadávky žalobcu voči dlžníčke. Okresný súd uzavrel aj to, že plnenie, ktoré dlžníčka stratila, nadobudla na druhej strane nadobudla iné plnenie rovnocennej povahy, s čím sa aj odvolací súd stotožnil, keď odporovaný právny úkon bol ekvivalentným právnym úkonom. Zároveň odvolací súd dopĺňa, že k uspokojeniu žalobcovej pohľadávky mohol slúžiť dlžníčkin majetok - aj keď zmenil podobu svojich aktív - v rovnakej hodnote (vyplatená kúpna cena), čo uzavrel aj okresný súd.

39. Námietku žalobcu, že ak prvoinštančný súd vychádzal z posudku Ing. Juraja Nedbala, takýto dôkaz je nezákonný, pretože nebol vykonaný v konaní pred okresným súdom v súlade s procesnými normami, pričom v konaní sp. zn. 12C/189/2011 bol vypracovaný znalecký posudok č. 6/2012 Ing. Jurajom Kóbbólom, považuje odvolací súd za nedôvodnú. Je zrejme, že pri písomnom vyhotovení napadnutého rozsudku v odseku 20 odôvodnenia napadnutého rozsudku došlo ku chybe v písaní uvedením (iba) nesprávneho mena a priezviska znalca, ktorý v konaní sp. zn. 12C/189/2011 vyhotovil znalecký posudok č. 6/2012. Uvedené odvodzuje odvolací súd z obsahu spisu okresného súdu, konkrétne zo zápisnice z pojednávania zo dňa 23.1.2018 (na č.l. 128 a nasl.), z ktorej vyplýva, že okresný súd sa oboznámil obsahom spisu sp. zn. 12C/189/2011, okrem iného aj so znaleckým posudkom č. 6/2012 vyhotoveným Ing. Jurajom Kóbbólom. Zároveň v spise sa nenachádza znalecký posudok vyhotovený Ing. Jurajom Nedbalom ale je založená 1. a 15. strana znaleckého posudku č. 6/2012 vyhotovená Ing. Jurajom Kóbbólom.

40. K argumentu žalobcu, že je zrejmé, že predmetný byt bol žalovanej predaný za cenu 33.500,- Eur teda hlboko pod znaleckú cenu bytu stanovenú Ing. Kóbbólom na sumu 43.900,- Eur (rozdiel 10.400,- Eur) a dokonca aj pod cenový rozptyl 40.500,- Eur až 43.000,- Eur ako to určil aj prvoinštančný súd, odvolací súd uvádza, že dohodnutá kúpna cena v zmysle kúpnej zmluvy zo dňa 14.6.2013 v sume 33.500,- Eur je síce nižšia ako cena bytu stanovená znalcom Ing. Kóbbólom, avšak rozdiel 10.400,- Eur nemožno považovať za hlboký, tak to konštatuje žalobca, keďže podstatnou zostáva skutočnosť, že takto dohodnutá aj žalovanou uhradená kúpna cena predstavuje stále viac ako dvojnásobok pohľadávky žalobcu ako veriteľa voči dlžníčke (suma 14.633,33 Eur), čo správne konštatoval aj súd prvej inštancie v odseku 22 odôvodnenia napadnutého rozsudku. S ohľadom na uvedené sa odvolací súd nestotožnil s námietkou v odseku 41.

41. Dlžníčka nenadobudla ekvivalentnú protihodnotu za predmetný byt a svojim konaním po obdržaní tejto časti kúpnej ceny nesplnila svoj záväzok voči žalobcovi. Negatívnym výkladom citovaného rozhodnutia Rc 30/2009 ako aj rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 21Cdo/4333/2007 je potom nutné dospieť k jednoznačnému záveru, že takýto úkon dlžníčky a žalovanej je odporovateľným právnym úkonom podľa § 42a Občianskeho zákonníka.

42. V súvislosti s námietkou žalobcu, že okresný súd nebral zreteľ na zjavný úskok zo strany dlžníčky (ktorá nadobudla značnú časť kúpnej ceny v hotovosti od žalovanej a časť kúpnej ceny jej bola poukázaná na jej bankový účet, z ktorého tieto peniaze len dva dni pred blokáciou tohto účtu zo strany exekútora vybrala), ktorá premysleným plánom, dosiahla to, že predala svoj jediný exekvovateľný majetok a výťažok z predaja znemožnila vymôcť v exekučnom konaní, odvolací súd konštatuje, že skutočnosť, že žalovaná mala vedomosť o tom, že potom ako dlžníčke poukázala na účet sumu 16.000,- Eur, tieto dlžníčka vybrala, v konaní preukázaná nebola (žalobca o uvedenom nepredložil žiadne dôkazy) a aj v prípade, že by tomu tak bolo uvedené nedokazuje vo vzťahu k predmetu konania, vedomosť žalovanej o úmysle dlžníčky ukrátiť veriteľa. Pre žalovanú ako kupujúcu bolo predsa irelevantné ako dlžníčka ako predávajúca naloží s obdržanou kúpnu cenou.

43. Žalobca ďalej argumentoval, že tvrdenia, že žalovaná odkúpila predmetný byt nezrekonštruovaný a následne si ho zrekonštruovala nevyplýva z vykonaného dokazovania, pričom žalovaná svoje skutkové tvrdenie nepreukázala a teda neuniesla bremeno dôkazu svojho tvrdenia, považuje odvolací súd za nedôvodnú.

44. Podľa § 132 ods. 1 CSP, v žalobe sa okrem všeobecných náležitostí podania uvedie označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh.

45. Podľa § 149 CSP, prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

46. Podľa § 150 ods. 1 CSP, strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu, ods. 2 na zistenie podstatných a rozhodujúcich skutočností môže súd strany požiadať o ďalšie skutkové tvrdenia.

47. Podľa § 151 ods. 1 CSP, skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné, ods. 2 ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné.

48. Podľa § 153 ods. 1 CSP, strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania, ods. 2 na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu, ods. 3 ak súd na prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany neprihliadne, uvedie to v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej.

49. Podľa § 154 CSP, prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí.

50. Civilný sporový poriadok zaviedol do slovenského procesného práva ako novum právny inštitút prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany (§ 149 CSP). Tento inštitút je naviazaný najmä na zásadu koncentrácie konania (§ 154 CSP). Koncentrácia konania vyžaduje, aby strana sporu vykonala špecifikované procesné úkony v určitej fáze konania. Omeškané procesné úkony sú neúčinné. Účelom zmeny je urýchlenie konania, čo sa prejavuje precizovaním procesných povinností strán sporu pri predkladaní skutkových tvrdení a dôkazných návrhov a pod. Zaviedla sa diskrečná právomoc súdu (podľa okolností konkrétneho prípadu) neprihliadnuť na procesné úkony strán sporu, ktoré neboli urobené včas.

51. V záujme zefektívnenia dokazovania zákonodarca v Civilnom sporovom poriadku pristúpil k novej koncepcii koncentrácie konania, ktorej zmyslom je uskutočniť isté procesné úkony v určitej fáze konania, čo zvyšuje procesnú zodpovednosť strán sporu a ich prístup k plneniu dôkaznej povinnosti. Strany sporu musia do momentu určeného zákonom uviesť všetko (skutkové tvrdenia aj dôkazy), na čom chcú postaviť svoj nárok, resp. poprieť nárok protistrany. Ak tak neurobia v zákonom určenej dobe, túto možnosť stratia. Možnosť modifikácie predmetu dokazovania sa eliminuje len na nevyhnutné a nepredvídateľné zmeny alebo na zmeny vyplývajúce z výsledkov vykonaného dokazovania. Na skutočnosti a dôkazy predložené a označené neskoro súd neprihliada, hľadá sa na ne akoby neboli uplatnené. Civilný sporový poriadok rozlišuje sudcovskú a zákonnú koncentráciu konania (§ 153 a § 154 CSP). Sudcovská koncentrácia sa neuplatní v sporoch s ochranou slabšej strany, okrem výnimky, ak je spotrebiteľ v konaní zastúpený advokátom (§ 291 ods. 3 v spojení s § 296 CSP).

52. Ustanovenie § 153 CSP o sudcovskej koncentrácii konania je normatívnym vyjadrením základného princípu zakotveného v článku 5 CSP (súd môže v rozsahu ustanovenom zákonom odmietnuť procesné úkony, ktoré vedú k nedôvodným preťahom v konaní). Vo všeobecnosti procesný úkon v zmysle § 153 ods. 1 CSP nie je vykonaný včas, ak ho strana sporu mohla vykonať skôr, ak by konala starostlivo.

53. Prostriedky procesnej obrany, ktoré sú obsahom vyjadrenia žalovaného k žalobe (§ 167 ods. 2 a 4 CSP) sú predložené včas, ak sú predložené v lehotách podľa § 167 CSP. V zásade platí, ak neexistujú osobitné dôvody, že predloženie skutkových tvrdení alebo dôkazných návrhov až na pojednávaní nie je včasné.

54. Sudcovská a zákonná koncentrácia konania podľa ustanovení CSP v podstate vylučuje, aby strana mohla v odvolacom konaní prednášať ďalšie návrhy, ktoré opomenula zo svojej viny predniesť pred súdom prvej inštancie.

55. Odvolací súd poukazuje na to, že navrhovanie dôkazov v civilnom sporovom konaní má priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia (§ 132 ods. 1, § 150 ods. 1 CSP). Povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť môže strana v závislosti od jej procesného postavenia plniť od začiatku sporu v žalobe, vo vyjadrení k nej, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania, pri odročovaní pojednávania. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia, ktoré sa uviedli v žalobe a vo vyjadrení žalovaného. Poslednou procesnou možnosťou splnenia dôkaznej povinnosti je okamih vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania (§ 154 CSP). Cieľom povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane sporu, bez ohľadu na jej procesné postavenie. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strany. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena. Na povinnosť tvrdenia nadväzuje povinnosť označiť dôkazy preukazujúce tvrdené skutočnosti. Otázkou splnenia povinnosti tvrdenia a povinnosti označiť na preukázanie tvrdení dôkazy musí súd vždy riešiť so zreteľom na individuálne okolnosti prejednávanej veci.

56. Zhrnúc vyššie uvedené odvolací súd sa nestotožňuje s námietkou žalobcu v odseku 41, keď žalovaná svoje skutkové tvrdenie preukázala a teda uniesla bremeno dôkazu svojho tvrdenia, keďže z obsahu spisového materiálu nevyplýva, že by žalobca túto skutočnosť tvrdenú žalovanou nejakým spôsobom spochybnil, preto je nutné postupovať podľa § 151 ods. 1 CSP a túto skutočnosť považovať za nespornú.

Odvolací súd ešte dopĺňa, skutkové tvrdenie uviedla žalovaná vo svojej výpovedi dňa 10.10.2017 (čl. 92 „...nakoľko v tom byte žiadna rekonštrukcia neprebehla. Následne som vykonala rekonštrukciu bytu v mesiaci júl....“), teda dôkazným prostriedkom v zmysle § 187 CSP - výsluch žalovanej.

57. Žalobca poukázal na bod 21 odôvodnenia rozsudku, v ktorom okresný súd uvádza: „Žalovaná mala k dispozícii na kúpu predmetného bytu len výťažok z predaja svojho bytu 34.500,- Eur, viac peňazí nemala.“, pričom z výsluchu žalovanej dňa 10.10.2017 nevyplýva skutočnosť, žeby nemala viac peňazí na kúpu predmetného bytu. Odvolací súd poukazuje na to, vo výpovedi žalovanej dňa 10.10.2017 (zápisnica o pojednávaní dňa 10.10.2017 na č.l. 92) žalovaná uviedla, že „V tejto cene odpredala svoj byt na sídlisku C. v A. I. ako dvojizbový novší byt. Tento byt som predala za 34.500,- Eur a za takúto cenu som chcela kúpiť aj byt.“ Z uvedeného síce výslovne nevyplýva záver okresného súdu, že žalovaná viac peňazí nemala, avšak v kontexte toho, že po predaji bytu disponovala sumou 34.500,- Eur, ktorú bola ochotná zaplatiť za byt, možno uzavrieť, že viac peňazí nemala, preto námietku žalobcu odvolací súd nepovažuje za dôvodnú, teda postup okresného súdu bol v súlade s § 191 ods. 1 CSP.

58. Zároveň žalobca nesúhlasí s tvrdením okresného súdu, že žalovaná nezabezpečovala spísanie kúpnej zmluvy, čo však priamo odporuje jej tvrdeniu z jej výsluchu zo dňa 10.10.2017 kde uvádza: „Vybavovanie spísania kúpnej zmluvy sme zariaďovali spolu s O.“. Odvolací súd v súvislosti s touto námietkou poukazuje na obsah výpovede žalovanej zo dňa 10.10.2017 (zápisnica o pojednávaní zo dňa 10.10.2017 na č.l. 92), na ktorú poukázal aj žalobca, v ktorej žalovaná síce uviedla tvrdenie označené žalobcom, ktoré však doplnila tak, že „Vybavovanie spísania kúpnej zmluvy sme zariaďovali spolu s O., ale presne si nepamätá, ja som nevyhľadala pani advokátku. Je možné, že to bola B.. Ja už si nepamätám na okolnosti uzavretia kúpnej zmluvy“ a ako aj výpoveď dlžníčky (svedkyňa O. B.) zo dňa 22.1.2019 (zápisnica z pojednávania zo dňa 22.1.2019 na č.l. 232) v ktorej uviedla, že „Ja som požiadala Dr. Gulyašovú o vyhotovenie kúpnej zmluvy.“ Okresný súd teda správne uzavrel, že žalovaná nezabezpečovala spísanie kúpnej zmluvy, keď postupoval v súlade s § 191 ods. 1 CSP, pričom správne vyhodnotil skutkové zistenie vyplývajúce s dôkazov (výpoveď žalovanej a výpoveď svedkyne), preto námietka žalobcu neobstojí.

59. Žalobca namietať záver okresného súdu, ktorý nemal za preukázané, že žalovaná o úmysle dlžníčky ukrátiť svojho veriteľa vedela (poukaz na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/109/2007). Jednou zo skutočností, ktorá bola preukázaná v konaní, a ktorá preukazuje vedomosť žalovanej o tomto ukracujúcom úmysle dlžníčky, je autorizačná doložka samotnej kúpnej zmluvy medzi dlžníčkou a žalovanou, ktorú vyhotovila JUDr. E. Z.. Túto skutočnosť žalovaná nepoprela, ani nenavrhol v tomto smere žiadne dokazovanie, preto je nespornou skutočnosťou. Dokonca aj okresný súd v tejto otázke v bode 22 odôvodnenia uvádza, že žalovaná sa v tomto smere nevyjadřila, čiže nepoprela toto tvrdenie žalobcu, preto je nutné toto tvrdenie považovať za nesporné.

60. V súvislosti s námietkou označenou v predchádzajúcom odseku 57, odvolací súd najskôr poukazuje na to, že mu nie je zrejmé aké dokazovanie malo byť zo strany žalovanej navrhnuté, keďže tak ako aj žalobca uviedol, zo spisu je nesporné, že odporovaná kúpna zmluva zo dňa 4.6.2013 (na č.l.20) obsahuje doložku o autorizácii JUDr. E. Z., ktorá v nej vyhlásila, že zmluvu autorizovala podľa § 1a ods. 1 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov. Tvrdenie žalobcu, že žalovaná bola zo strany JUDr. Z. upozornená na možnosť odporovania tohto právneho úkonu zo strany žalobcu, keďže JUDr. E. Z. urobila v autorizačnej doložke vyhlásenie, že postupovala podľa § 1a ods. 1 zák. č. 586/2003 Z. z. o advokácii, nebolo v konaní preukázané, ani nemožno prisvedčiť žalobcovi, že sa jedná o nevyvrátenú domnienku svedčiacu v prospech žalobcu. Z obsahu samotného znenia uvedeného ustanovenia § 1a ods. 1 (autorizáciou zmluvy je spísanie zmluvy o prevode nehnuteľnosti, zistenie totožnosti účastníkov tejto zmluvy a ich zástupcov, posúdenie, či zmluva neodporuje zákonu, neobchádza zákon, neprieči sa dobrým mravom, a posúdenie, či uzavretím zmluvy nedôjde ku skutočnosti zakladajúcej vznik škody) podľa odvolacieho súdu nevyplýva povinnosť JUDr. E. Z. poučiť zmluvné strany o možnosti odporovať uzatváranú zmluvu. Uvedené potvrdzuje aj skutočnosť, že právo odporovať právny úkon patrí tretej osobe - veriteľovi, ktorý jediný má potom možnosť právo odporovať právnomu úkonu aj využiť, pričom advokátovi, ktorý zmluvu autorizuje (tak ako tomu je aj v tomto prípade) je uložená povinnosť upozorniť účastníkov zmluvy na platobné podmienky kúpnej ceny dohodnuté v zmluve a v zmluve uviesť vyhlásenie účastníkov zmluvy o oboznámení sa týmito podmienkami. Okresný súd teda správne vychádzal z obsahu doložky o autorizácii Mgr. E. Z. zo dňa 4.6.2013 a správne tiež

uzavrel, že z autorizácie zmluvy (§ 1a ods. 1 pozn. odvolacieho súdu) je ťažké usudzovať, či poučila aj v tom smere, že právny úkon môže byť v budúcnosti odporovaný. Zároveň okresný súd konštatoval aj to, že žalobca na preverenie skutočností o vedomosti žalovanej o dlhu predávajúcej voči žalobcovi najneskôr pri uzatváraní kúpnej zmluvy nenavrhol žiadne dôkazy. Odvolací súd poukazuje aj na to, že okresný súd síce v odseku 22 odôvodnenia konštatoval, „V tomto smere sa nevyjadrila“, avšak tejto vete predchádzala veta „Žalovaná nezabezpečovala spísanie kúpnej zmluvy“. Z uvedeného nemožno uzavrieť to, že žalovaná nepoprela tvrdenie žalobcu, keďže ani okresný súd bližšie neuviedol, čo mal na mysli pod „smerom“ ku ktorému sa žalovaná nevyjadrila. V tomto kontexte odvolací súd dáva do pozornosti podanie žalovanej zo dňa 16.1.2018 na čl. 120, v ktorom okrem iného poukázala na to, že na všetky okolnosti uzavretia kúpnej zmluvy si nepamätá, vrátane ani na to, či advokát vykonávajúci autorizáciu ju poučil o možnosti odporovať právnomu úkonu, ktorá povinnosť ale advokátovi nevyplýva zo zákona. Z uvedené teda jednoznačne vyplýva, že tvrdenie žalobcu ohľadom poučenia o možnosti odporovať právnomu úkonu v zmysle autorizačnej doložky (podľa výkladu žalobcu § 1a ods. 1) bolo žalovanou popreté a uvedené nemožno mať za nespornú skutočnosť. S ohľadom na uvedené sa odvolací súd nestotožnil s argumentom žalobcu, že autorizačná doložka (ako taká a bez ďalšieho) preukazuje vedomosť žalovanej o úmysle dlžníčky ukrátiť žalobcu ako veriteľa.

61. Okresný súd sa podľa žalobcu nesprávne vypořiadal aj so skutkovou okolnosťou, a síce s trvalým pobytom dlžníčky na adrese predmetného bytu. Žalobca nesúhlasí s tvrdením okresného súdu, že dlžníčka si nemohla po predaji bytu prehlásiť trvalý ani prechodný pobyt na žiadnu inú adresu, pretože nevlastnila žiadnu nehnuteľnosť a prenajímateľa bytov, v ktorých údajne bývala po predaji predmetného bytu žalovanej, jej nedali súhlas s nahlásením prechodného pobytu. Poukázal na to, že evidenciu osôb, ktoré nemajú možnosť nahlásiť sa na trvalý alebo prechodný pobyt vo vlastnej alebo prenajatej nehnuteľnosti (so súhlasom prenajímateľa), vedie obecný alebo mestský úrad, kde mala takáto svoj posledný trvalý pobyt. Ohľadom uvedeného odvolací súd konštatuje, že žalobca síce poukazuje na to, že evidenciu osôb, ktoré nemajú možnosť nahlásiť si trvalý alebo prechodný pobyt vedie obecný alebo mestský úrad, kde mala takáto osoba svoj posledný pobyt, avšak opomenul skutočnosť, že uvedené platí v prípade, ak došlo k zrušeniu trvalého pobytu takejto osoby (§ 7 ods. 3 zákona č. 253/1998 Z. z. o hlásení pobytu občanov Slovenskej republiky), čo nie je daný prípad, keďže nebolo vykonaným dokazovaním preukázané, že k zrušeniu trvalého pobytu dlžníčky došlo. V tejto súvislosti je nutné poukázať na to, že podľa § 5 označeného zákona má občan, ktorému bol trvalý pobyt zrušený podľa § 7 ods. 1 písm. d) až g) a ktorý sa nemôže prihlásiť na trvalý pobyt podľa § 3 alebo 4, sa môže prihlásiť na trvalý pobyt v ohlasovni v mieste, kde sa zdržiava. V takom prípade občan predkladá iba doklad podľa § 3 ods. 8 písm. a), ak ho nemá, doklad podľa § 3 ods. 8 písm. b) a ako miesto trvalého pobytu sa uvedie iba obec pobytu. Významným je, že prihlásenie občana na trvalý pobyt nezakladá nijaké právo k budove uvedenej v odseku 2 ani k jej vlastníkovi a má evidenčný charakter (§ 3 ods. 3 označeného zákona) a zároveň odvolací súd konštatuje, že skutočnosť, že osoba je prihlásená na trvalý pobyt na konkrétnej adrese ešte neznamená, že v skutočnosti sa na takejto adrese aj zdržiava. Rovnako skutočnosť, že na poštovej schránke obytného domu je uvedené konkrétne meno osoby, neznamená automaticky, že takto označená osoba sa na adrese skutočne aj zdržiava, tým skôr, že zmluvou o prevode vlastníctva previedla platne nehnuteľnosť do vlastníctva inej osoby (tak ako je tomu aj v danej veci). Okresný súd v odôvodnení uzavrel, že dlžníčka sa z trvalého bydliska neodhlásila, keď nemala kam ísť, s čím sa odvolací súd stotožnil, keďže z vykonaného dokazovania vyplynulo, že mala uzavretý nájomný vzťah na dobu určitú, čo jej neumožňovalo (do 31.7.2013) bez súhlasu vlastníka nahlásiť si trvalý pobyt (od 1.8.2013 už zákon vyžadoval súhlas vlastníka aj pri nájme na dobu určitú). Zároveň žalovaná vo svojej výpovedi dňa 10.10.2017 výslovne uviedla, že dlžníčku po odkúpení jej bytu neodhlásila.

62. S argumentom žalobcu, že z vykonaného dokazovania nesporne vyplýva, že dlžníčka predmetný byt užívala aj po jeho odpredaní v roku 2013, a to najneskôr do roku 2015, keď uvedené by nebolo možné ak by k tomu žalovaná nedala výslovny súhlas sa odvolací súd nestotožnil. Okresný súd konštatoval, že listinné dôkazy predložené dlžníčkou (nájomné zmluvy, platby za nájomné potvrdili), že od júla 2013 sa dlžníčka v byte nezdržiavala, pričom zároveň uviedol, že vypísané meno na poštovej schránke prislúchajúce k prevedenému bytu na žalovanú, sám osebe nedokazuje, že predávajúca dlžníčka v byte skutočne aj bývala. V tejto súvislosti odvolací súd dopĺňa, že žalovaná vo svojej výpovedi dňa 10.10.2017 uviedla, že dlžníčka sa z bytu koncom júna vysťahovala, následne v júli vykonala rekonštrukciu a v strede augusta sa nastahovala do bytu (na adresu ktorého si nahlásila trvalý pobyt dňa 13.11.2013 na čl. 38 pozn. odvolacieho súdu).

63. Žalobca nesúhlasil s tvrdením okresného súdu, že z predložených dokladov dlžníčky vyplýva, že sa od momentu predaja bytu v roku 2013 v tomto byte nezdržiavala, keď aj okresný súd konštatuje, že dlžníčka predložila o týchto skutočnostiach doklady datované len od roku 2015, t.j. dva roky po odpredaji bytu. Odvolací súd s uvedeným nesúhlasí a odkazuje na záver uvedený v predošlom odseku 60 ohľadom predložených dôkazov. Zároveň dopĺňa, že okresný súd výslovne konštatoval, že je pravdou, že svedkyňa až v roku 2015 vedela zdokladovať prenájom poštového priečinku na doručovanie (odsek 20 odôvodnenia napadnutého rozsudku), teda iné dôkazy v tejto časovej súvislosti neuvádza. Je nutné poukázať na to, že svedkyňa na podporu svojho vyjadrenia na pojednávaní dňa 22.1.2019, kedy uviedla, že bývala v podnájme v A. I., keď vlastníkom bytu bol O. I., predložila na účet tohto vlastníka vo výške 400,- Eur mesačne v mesiacoch 8-12/2013, 1-3/2014, nájomnú zmluvu za obdobie 1.4.2014-31.5.2015 uzavretú s A. a U. H. s dohodnutým nájomným 300,- Eur mesačne ako aj nájomnú zmluvu zo dňa 14.6.2013 (označenú a opísanú okresným súdom v odseku 11 odôvodnenia napadnutého rozsudku), účinnú od 1.7.2013. S uvedeného aj v spojení s uvedeným v odseku 60 odvolací súd má za to, že záver okresného súdu, že najneskôr od júla 2013 sa dlžníčka v byte nezdržiavala je správny, čo argument žalobcu, že zdržiavanie sa dlžníčky v byte po jeho predaji žalovanej dokazuje úmysel dlžníčky ukrátiť žalobcu ani vyvrátenie pohnútky ku kúpe bytu zo strany žalovanej, ktorá o tomto úmysle zjavne vedela, vylučuje.

64. S námietkou žalobcu, že v neposlednom rade aj následný predaj bytu po podaní žaloby svedčí o nepoctivom zámere žalovanej (keď uvedené nevyplýva z vykonaného dokazovania pozn. odvolacieho súdu), sa odvolací súd nestotožnil. Je nutné poukázať na to, že žalovanej ako vlastníčke bytu nič nebránilo s týmto bytom disponovať, teda uzavrieť ak kúpnu zmluvu a byť predatá ďalšej osobe. Zároveň nič nebránilo žalobcovi využiť možnosť danú mu zákonom, podať návrh na nariadenie predbežného opatrenia (aktuálne neodkladného opatrenia) a tým žalovanej zabrániť previesť predmetný byt na ďalšie osoby, tým skôr, že žaloba bola podaná dňa 25.5.2016 a žalovaná predmetný byt predala kúpnu zmluvou zo dňa 2.12.2016.

65. Argument žalobcu, že konštatovanie okresného súdu, „Ak by taký stav mohol byť privedený, je ťažko predpokladať, že by žalovaná uzavrela zmluvu o prevode nehnuteľnosti, ktorú opäť mienila zaťažiť záložným právom zo stavebného úveru, ktorý ešte v rozhodnom čase nesplatila. Ťažko by bolo možné predpokladať, že i za cenu ponúkanej hodnoty nehnuteľnosti by išla do takého rizika a vynaložila investície na rekonštrukciu nehnuteľnosti.“, nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, preto ide arbitrárnu úvahu súdu, ktorá nemôže byť podkladom meritórneho rozhodnutia považuje odvolací súd, za neopodstatnený. Uvádzané konštatovanie je žalobcom vytrhnuté z kontextu, keď okresný súd ho uviedol v odseku 22 odôvodnenia napadnutého rozsudku v spojení s tvrdením žalobcu o vedomosti žalovanej o možnosti odporovať právny úkon v súvislosti s autorizačnou doložkou a v podstate iba naviac bez zrejmejšieho opodstatnenia ako svoju úvahu, v tom prípade, ak by mohol byť privedený stav, že žalovaná by bola poučená v tom smere, že právny úkon môže byť v budúcnosti odporovaný.

66. Obsahom práva na spravodlivý súdny proces je umožniť každému bez akejkoľvek diskriminácie reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že súdy zistia skutkový stav, a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo strany, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda, aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04).

67. Podľa § 220 ods. 2 CSP, v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

68. Odvolací súd sa nestotožnil s námietskou žalobcu, že celkovo je napadnuté rozhodnutie zmätočné a nepreskúmateľné (bez bližšej konkretizácie). V tejto súvislosti poukazuje na to, že právo strany na riadne odôvodnenie rozhodnutia je jednoznačne takým procesným právom, ktoré mu je v civilnom konaní priznané za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Odôvodnenie rozsudku súdu musí mať náležitosti uvedené v ustanovení § 220 ods. 2 CSP, musí obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozsudku. Podľa odvolacieho súdu okresný súd sa v odôvodnení napadnutom rozsudku vyrovnal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na jeho prijaté právne závery, s ktorými sa odvolací súd stotožnil. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia však neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, keď z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti, objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (II. ÚS 76/07). Z obsahu napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, tento spĺňa kritériá odôvodnenia súdneho rozhodnutia vymedzené v uvedenom ustanovení § 220 CSP.

69. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne).

70. S poukazom na uvedené, pokiaľ súd prvej inštancie rozsudkom žalobu žalobcu zamietol, rozhodol vecne správne a preto odvolací súd s použitím § 387 ods. 1 CSP rozsudok, včítane závislého výroku o náhrade trov konania (odvolacími dôvodmi osobitne nenapadnutého), potvrdil.

71. Na záver odvolací súd dodáva, že skutočnosť, že súd nerozhodol podľa predstáv a očakávaní sporovej strany, nemožno považovať za porušenie či nerešpektovanie jej práv. Odvolací súd v tejto súvislosti upriamuje pozornosť na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 218/2010, podľa ktorého obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

72. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP, pričom v odvolacom konaní úspešnej žalovanej voči žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie osobitným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

73. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).